

Arrest

nr. 151 796 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat L. MICHELSEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Oegandees staatsburger, vroeg op 09/08/2010 voor de eerste maal asiel aan in België omdat u volgens uw verklaringen geïsoleerd werd in uw land van herkomst omwille van uw homoseksuele geaardheid. Op 09/02/2011 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 06/05/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen op 27/03/2012. Op 01/06/2011 had u zich hier ondertussen voor de tweede keer vluchteling verklaard in het kader waarvan de DVZ dezelfde dag een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 28/02/2013 een derde asielaanvraag in. U verklaart dat u nog steeds niet kan terugkeren naar Oeganda omwille van uw homoseksuele geaardheid. Ter ondersteuning van uw huidige aanvraag legt u de

volgende documenten voor: een brief dd. 06/06/2012 van de politie waarin wordt vermeld dat de politie op zoek is naar u na uw ontsnapping, een convocatie dd. 15/07/2012 van de politie waarin wordt gemeld dat uw vriend (S.) zich er op 02/08/2012 diende aan te bieden, een brief van (C.P.) van 'Why Me', een attest dd. 11/03/2011 van een psycholoog, deelnemingsattesten van activiteiten bij 'Why Me', een brief van (S.), de businesskaart van de voorzitter van 'Queer Youth', de anti-homowetgeving van Oeganda, en 6 foto's. Uw advocaat bezorgde het CGVS nog de volgende nieuwe stukken: een kopie van een brief van uw advocate aan Fedasil met de vraag aan het centrum waar u verblijft om u psychologische bijstand te bezorgen of indien dit onmogelijk zou zijn, om u te verplaatsen naar een ander centrum, het 'Country of Origin report: sexual and gender minorities' van Oeganda, een kopie van het attest dd. 10/11/2014 van 'Why me', een attest dd. 10/11/2014 van uw sociaal assistent met de vraag voor psychologische hulp, de vraag dd. 10/11/2014 aan de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis waar u op 19/11/2014 een afspraak had, en een kopie van het arrest dd. 02/12/2014 van het Europese Hof van Justitie. Eerder legde u in het kader van uw tweede aanvraag de volgende documenten voor: het arrestatiebevel dd. 04/02/2011 door de politie tegen u en (B.R.), een kopie van een krantenartikel uit de 'Daily Monitor' van 07/01/2011 waarin de voorzitter van uw dorp laat weten dat u er niet langer welkom bent, twee internetartikels over de situatie voor homoseksuelen in Oeganda, en een rapport dd. 06/04/2011 van het 'Centre Médico Psychologique'.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling, m.n. dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u homoseksueel geaard bent en dat u omwille daarvan door de Oegandese autoriteiten werd vervolgd, ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Alvast oordeelde de RVV in het kader van uw eerste asielaanvraag dat het CGVS met recht stelde dat uw verklaringen omtrent de beleving van uw eerste homoseksuele ervaring, te meer gelet op uw jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten, weinig verenigbaar zijn met het sterk problematisch karakter van het hebben van een homoseksuele relatie in Oeganda. Wanneer aan u, nadat u aangaf dat u na uw eerste homoseksuele ervaring voelde dat het goed was, werd gevraagd of u na die ervaring ook bezorgd was, antwoordde u immers: "Persoonlijk zag ik geen probleem; ik hield ervan ik deed het gewoon". Het is best mogelijk dat u zich hierbij persoonlijk goed voelde maar het is niet overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie of bezorgdheid omdat u een relatie had die in een homofobe omgeving sociaal volstrekt niet aanvaard was en u bovendien slechts twaalf of dertien jaar was. Dat u uw pas ontdekte homoseksuele geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt geenszins doorleefd over. U brengt in het kader van uw huidige aanvraag geen nieuwe elementen aan die aantonen dat deze beoordeling incorrect zou zijn.

Verder oordeelde de RVV dat de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u op elfjarige leeftijd, in 1995 ontdekte dat u homoseksueel was, in de daaropvolgende jaren met verschillende jongens homoseksuele handelingen stelde en relaties onderhield en sedert 1999 en tot aan uw vertrek uit Oeganda in 2010 een duurzame homoseksuele relatie had, op fundamentele wijze ondergraven wordt doordat u desondanks weinig vertrouwd bent met de wetgeving met betrekking tot homoseksualiteit in Oeganda, alsmede met organisaties en ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen aldaar. Zo bleek u, ondanks dat u als minderjarige met verscheidene jongens homoseksuele betrekkingen beweert te hebben gehad, niet te weten of minderjarigen in Oeganda ook kunnen worden veroordeeld voor homoseksualiteit, bleek u niet vertrouwd met de strafmaten inzake homoseksualiteit, legde u foutieve verklaringen af gevraagd welke straf in uw concreet geval voorzien was, en bleek u niet te weten waar de organisaties die opkomen voor de belangen van homoseksuelen in Oeganda zijn gevestigd of waar zich ontmoetingsplaatsen bevinden voor homoseksuelen. De RVV stelde dat voormelde gegevens echter van wezenlijk belang zijn voor iemand die beweert gedurende ongeveer

vijftien jaren als homoseksueel te hebben geleefd in Oeganda zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat u hiervan, gelet op uw beweerde feitenrelaas, op de hoogte zou zijn, quod non in casu. In het kader van uw huidige aanvraag legt u een kopie van de nieuwe antihomowetgeving in Oeganda voor hetgeen echter bovenstaande opmerkingen niet weerleggen. Het is immers net het feit dat toen u nog in Oeganda was en er reeds sedert zeer jonge leeftijd en gedurende meer dan een decennium er als homoseksueel leefde, zeer bedenkelijk dat u daar toen niet van op de hoogte was aangezien van u verwacht kon worden dat u zich in uw eigen belang hieromtrent zou informeren.

Voorts bevestigde de RVV dat u bedenkelijke verklaringen aflegde omtrent het feit dat u op zeventienjarige leeftijd door een lerares zou zijn gedwongen tot seksuele betrekkingen omdat deze het vreemd zou hebben gevonden dat u nog geen vriendinnetje had en wilde testen of u niet impotent was en waarbij u hieraan toevoegde dat u haar toonde dat u niet impotent was maar dat het een slechte ervaring was voor u. Naast de vraag hoe een vrouw een zeventienjarige jongen tot seks kan dwingen, is de vaststelling dat u dan ook nog wilde bewijzen dat u niet impotent was door seks te hebben met een vrouw toch bevreemdend in het licht van uw homoseksuele geaardheid, te meer daar uit uw andere verklaringen bleek dat u tegenover andere mensen die het vreemd vonden dat u nog geen vriendinnetje had liet uitschijnen dat u geld spaarde in afwachting van uw huwelijk zodat de vraag rijst waarom u dit excuus niet gebruikte om de twijfels van deze lerares weg te nemen. U brengt in het kader van uw huidige aanvraag geen elementen aan die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Bovendien oordeelde de RVV dat het CGVS met reden had gesteld dat het in het licht van de geschetste duurzaamheid en hechtheid van uw relatie met (W.) merkwaardig is dat u – sinds u samen met hem zou zijn gearresteerd in juli 2010 – geen nieuws meer heeft van (W.) en voor uw vertrek uit Oeganda, eventueel via andere personen om zichzelf niet in gevaar te brengen, zelfs geen poging heeft ondernomen om te weten te komen waar hij was. Daarenboven bleek u hiertoe ook sedert uw aankomst in België niet de minste poging te hebben ondernomen. Wanneer u werd gewezen op dit gebrek aan initiatief, kwam u niet verder dan te stellen: "Ik weet niet waar ik moet beginnen". Dergelijke houding getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. In het kader van uw derde asielaanvraag verklaart u (3de AA CGVS I p. 4-5 & 7) dat u sinds 2012 af en toe contact heeft met (S.) en dat u hem vroeg of hij nieuws had over uw partner (W.) hetgeen niet het geval was. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u niet weet welke stappen (S.) heeft ondernomen om informatie over uw voormalige partner in te winnen, hetgeen niet bevorderlijk is voor de aannemelijkheid van uw relaas. Zelfs indien u aan (S.) niet kon zeggen dat (W.) uw partner was maar dat u hem zei dat hij uw neef / zakenpartner was, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich zou informeren over de initiatieven die (S.) had ondernomen om nieuws over (W.) te bekomen. U stelt verder dat u in december 2013 tijdens een meeting in Brussel de voorzitter van een LGTB-organisatie uit Oeganda ontmoette die samenwerkt met de advocaat Frank Mugisha in Oeganda om de antihomo wetgeving tegen te houden. U vertelde hem over uw verdwenen partner en hij zei dat het moeilijk zou zijn om hem terug te vinden, dat hij er niks aan kon doen en dat hij niet wist waar te beginnen, hetgeen echter een louter blote bewering is en niet zo maar voor waar kan worden aangenomen. Gevraagd of sinds u in België bent een Belgische of internationale organisatie iets heeft ondernomen om meer informatie over uw verdwenen partner te verkrijgen antwoordt u dat de organisatie 'Why me' op de hoogte is van uw problemen maar dat u hen heeft gevraagd om niet te helpen. Gevraagd naar de reden hiertoe komt u niet verder dan te stellen dat het in Oeganda moeilijk is en het er onmogelijk is iets te doen. Bij verdere bevraging blijkt u te weten wat het 'Rode Kruis' is maar stelt u niet te weten dat ze een dienst hebben die verdwenen personen in het buitenland kan zoeken. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Op het moment van uw bovenvermelde bevraging verbleef u immers reeds enkele jaren in België zodat redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich ondertussen degelijk en grondig zou geïnformeerd hebben over de mogelijkheden die er bestaan om meer informatie te proberen in te winnen over uw verdwenen partner. Een half jaar later werd u opnieuw gehoord voor het CGVS in het kader van uw huidige aanvraag. Gevraagd of u ondertussen stappen had ondernomen om uw partner terug te vinden antwoordt u ontkennend (3de AA CGVS II p. 2). Uw motivering dat u dit met de vice-voorzitter van 'Why me' (een LGTB-organisatie in België) had besproken en dat hij zei dat ze niet weten waar te moeten starten en hij geen verdere uitleg hierbij ga, kan uiteraard niet worden aanvaard. Wederom is dit een loutere blote bewering. Zelfs indien deze persoon u dit zou gezegd hebben, is het gelet op de informatie die u tijdens uw vorig gehoor over de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis had gekregen onaannemelijk dat u het hierbij zou laten en zelf geen stappen zou ondernemen om deze dienst te contacteren om te horen wat ze eventueel kunnen doen voor u. Pas na dit gehoor regelt uw advocaat voor u een gesprek bij de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis. Concluderend moet worden gesteld dat deze opsomming van uw opeenvolgende nalatige handelingen duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse in de nasleep van de door u ingeroepen feiten relatieveert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

Daarenboven bevestigde de RVV dat u bijzonder weinig wist over de andere relaties die uw partner had en over zijn familie, en legde u incoherente verklaringen af omtrent de manier waarop u met uw relatie omsprong door enerzijds te verklaren dat u niet samenwoonde met uw partner omdat u jullie relatie wilde verbergen omdat dat veiliger was doch anderzijds aangaf dat u spaarde om een huis te bouwen waarin u samen met een partner in gezinsverband en als koppel wilde gaan samenwonen. Bovendien legde u vage verklaringen af aangaande de identiteit van de personen die u belaagden en legde u incoherente verklaringen af omtrent de omstandigheden van uw ontsnapping bij de politie. U brengt in het kader van uw huidige aanvraag geen elementen aan die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De RVV oordeelde verder dat het CGVS met recht had gesteld dat het erg bevreemdend is dat u niet bleek te weten of het in België is toegestaan om homoseksueel te zijn. Het is in het geheel immers niet aannemelijk dat – indien u daadwerkelijk homoseksueel was en uw land om die redenen was ontvlucht – u, gelet op uw voorgehouden profiel, gedurende de vijf maanden die u reeds in België verbleef zich niet zou hebben vergewist van de rechten en situatie van homoseksuelen in België. Het gegeven dat u tijdens uw huidige aanvraag (3de AA CGVS II p. 5) beter op de hoogte was van de rechten van homoseksuelen in België wijzigt niets aan deze vaststelling aangezien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u van bij de aanvang van uw eerste asielprocedure zou nagaan of homoseksualiteit al dan niet strafbaar is in België teneinde te kunnen in schatten of u hier al dan niet kon blijven.

Ten slotte legde u nog bedenkelijke verklaringen af in verband met uw reis naar België.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die u ingevolge deze geaardheid beweert te hebben ondervonden. De door u en uw advocate aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De kopie van een brief van uw advocate aan Fedasil met de vraag aan het centrum waar u verblijft om u psychologische bijstand te bezorgen of indien dit onmogelijk zou zijn u te verplaatsen naar een ander centrum, het attest dd. 10/11/2014 van uw sociaal assistent met de vraag voor psychologische hulp, en de vraag dd. 10/11/2014 aan de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis waar u op 19/11/2014 een afspraak had, leveren geen informatie over uw beweerdde problemen in Oeganda of over uw beweerdde geaardheid.

De brief van uw vriend (S.) kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd.

De informatie in het 'Country of Origin report: sexual and gender minorities' van Oeganda, en in de twee internetartikels over de situatie voor homoseksuelen in Oeganda, wordt niet betwist. Aangezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerdde geaardheid kunnen deze bronnen niet met u in verband worden gebracht. De kopie van het arrest dd. 02/12/2014 van het Europese Hof van Justitie bevat een uitspraak van dit Hof in het kader van de asielaanvraag van drie personen - wiens nationaliteit niet wordt vermeld – die zich beroepen op hun homoseksualiteit. Uw advocate schrijft in haar begeleidende mail dd. 04/12/2014 dat dit arrest relevant is voor uw zaak maar werkt dit niet verder uit. Wat er ook van is, uit dit arrest blijkt dat het Hof zich heeft uitgesproken over de manier van bewijsvoering in asielaanvragen waarin homoseksualiteit wordt aangehaald als vervolgingsgrond. Het Hof oordeelt hieromtrent dat de bevoegde asielinstantie tijdens de bevraging van de asielzoeker zich niet enkel mag laten leiden door stereotype ideeën m.b.t. de geaardheid van iemand, dat gedetailleerde vragen over de seksuele handelingen van de asielzoeker moeten vermeden worden, en dat - zelfs als de asielzoeker dit zelf aanbrengt - het bewijs leveren van iemand zijn homoseksuele geaardheid via de deelname aan een 'test' of via het maken van filmopnames moet vermeden worden. Het CGVS kan in het kader van de behandeling van uw asielaanvragen voor de bevoegde Belgische asielinstanties geen schendingen van deze principes vaststellen zodat dit arrest niet nuttig kan worden aangewend in uw huidige derde asielaanvraag. De brief van (C.P.) van 'Why Me', het attest dd. 10/11/2014 van 'Why me', de deelnemingsattesten van uw activiteiten bij 'Why Me', en 6 foto's, tonen aan dat u lid bent van 'Why Me' en dat u deel heeft genomen aan bepaalde activiteiten georganiseerd door 'Why Me'. Het loutere feit van uw deelname aan activiteiten van deze organisatie heeft op zich geen principiële bewijskracht voor wat betreft uw beweerdde seksuele geaardheid, zeker niet gezien uw betrokkenheid binnen deze organisatie duidelijk dateert van na de weigering van uw eerste asielaanvraag en gezien in het kader van uw eerste asielaanvraag duidelijk werd vastgesteld - en onaannemelijk bevonden - dat u op het ogenblik van uw toenmalig gehoor door het CGVS (dd.21.01.11) niet de minste weet had of homoseksualiteit in België toegelaten is, en dat u op dat moment nog geen enkele homo had ontmoet in België (CGVS 1ste asielaanvraag, p.17). Voor wat betreft de verklaring zonder verdere uitleg door (C.P.) dat 'hij denkt dat uw seksuele geaardheid echt is' kan bezwaarlijk gesteld worden dat dergelijke attestatie van een indruk, zonder verdere uitleg, objectieve bewijskracht heeft. Deze en de andere documenten met betrekking tot 'Why me' zijn dan ook niet in staat om op te wegen tegen de vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde seksuele geaardheid.

In de brief dd. 06/06/2012 van de politie wordt vermeld dat de politie op zoek is naar u na uw ontsnapping. In de convocatie dd. 15/07/2012 van de politie wordt gemeld dat uw vriend (S.) zich er op 02/08/2012 diende aan te bieden. Het arrestatiebevel dd. 04/02/2011 van de politie stelt dat u en (B.R.) gezocht worden omwille van jullie geaardheid. In de kopie van een krantenartikel uit de 'Daily Monitor' van 07/01/2011 wordt vermeldt dat de voorzitter van uw dorp laat weten dat u er niet langer welkom bent. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Zo bleek bv. na een verificatie van documenten aangebracht door Oegandese asielzoekers door een Westerse ambassade in Oeganda dat politiedocumenten, krantenartikels, en attesten van de Local Councils (ver)vals(t) waren. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Oegandese documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Het psychologisch attest dd. 11/03/2011 van 'Médecins du Monde' vermeldt dat u er in augustus-september 2010 drie maal op consultatie ging en somt een aantal aandoeningen op (o.a. concentratieproblemen) aan waaraan u zou lijden ten gevolge van vervolgingen ondergaan omwille van uw geaardheid in Oeganda. Het rapport dd. 06/04/2011 van het 'Centre Médico Psychologique' vermeldt dat u er sinds 05/10/2010 werd opgevolgd en somt een aantal karakteristieke kenmerken op van post-traumatische stress-stoornis als gevolg van de ervaren gebeurtenissen in uw land van herkomst omwille van uw geaardheid. Het psychologisch attest dd. 03/02/2015 van 'Santé en Exil' vermeldt dat u er sinds 30/12/2014 drie maal op consultatie bent geweest en somt een aantal aandoeningen op waaraan u zou lijden en waardoor volgens de psycholoog het niet waarschijnlijk lijkt dat u voldoende cognitief vermogen heeft om bepaalde momenten uit het verleden betrouwbaar weer te geven. Er moet echter worden vastgesteld dat de kwaliteit van uw gehoren en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS en in de drie gehoren voor het CGVS (details, data, namen) duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf doorheen de verschillende gehoren en bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van concentratie- of herinneringsproblemen niet te kunnen antwoorden en nergens bleek ook uit uw verklaringen dat u op dat moment last heeft gehad van enige vorm van geheugenverlies. Er kan begrip worden opgebracht voor de moeilijkheden die u hebt, en zonder afbreuk te willen doen aan de in de attesten beschreven pathologie, kan toch opgemerkt worden dat niet kan worden vastgesteld dat uw psychologische problemen in verband staan met de door u in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen. Een psycholoog kan immers niet met zekerheid de feitelijke omstandigheden vaststellen waarin deze stoornis of deze nawerkingen werden veroorzaakt. Een dergelijke bewering kan enkel worden begrepen als een veronderstelling o.b.v. uw verklaringen die wordt geopperd door de psycholoog die het attest heeft opgesteld. De in de medische verslagen van uw behandelende psychologen vermelde observaties blijken aldus niet van die aard te zijn om de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève, artikel 48/3, 48/4 en 57/7bis van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht.

Omtrent het al dan niet kennen van de wetgeving tegen homo's in Oeganda en het voorleggen van de huidige wetgeving dienaangaande, doet verzoeker gelden:

"Het CGVS stelt dat het voorleggen van de huidige anti homowetgeving in Oeganda geen afbreuk doet aan wat in de beslissing over de eerste asielaanvraag al werd gesteld, namelijk dat het niet normaal is voor een homoseksuele man in Oeganda dat hij de wetgeving omtrent homoseksualiteit niet kent.

Verzoeker is wel degelijk in staat geweest om in grote lijnen uiteen te zetten welke straffen worden gesteld inzake homoseksualiteit in Oeganda.

Verzoeker is geen jurist en van hem dus niet kan worden verwacht dat hij tot in de fijne details op de hoogte is van de repressieve wetgeving in Oeganda omtrent homoseksualiteit.

Verzoeker wist in ieder geval wel dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid dreigde te worden vervolgd en veroordeeld tot zeer zware straffen in Oeganda.

Hij wist uiteraard ook dat in België homoseksualiteit niet bij wet verboden is maar met zijn antwoord poogde hij enkel te verduidelijken dat hij niet op de hoogte was van de wetgeving die hierover eventueel zou bestaan in België.

Bovendien toont het feit dat verzoeker nu pas de Oegandese anti-homowetgeving voorlegt (zie stuk 2) en tijdens de eerste asielaanvraag geen correct antwoord gaf op de vraag naar welke straf in zijn concreet geval voorzien was net aan dat homo zijn in Oeganda zeer gevoelig ligt en dat verzoeker zeer omzichtig moest te werk gaan om informatie in te winnen. Het is pas hier, na enige jaren in België, dat verzoeker zich correct kan en durft informeren naar de wetgeving in Oeganda. Omdat er in Oeganda zo'n strenge straffen op homoseksualiteit staan, durven velen zich in Oeganda zelf niet te grondig informeren omdat er een groot wantrouwen heerst om over het onderwerp te praten, ook bij homo's onderling. Daarom was verzoeker, toen hij nog in Oeganda verbleef, niet correct geïnformeerd over de straffen, als gevolg van het totale gebrek aan openheid. Nu hij in België verblijft, volgt verzoeker de situatie in Oeganda echter wel en daardoor kent hij nu wel de specifieke straffen die er in Oeganda op homoseksualiteit staan.

Er kan in dit kader ook niet voorbij gegaan worden aan de specifieke situatie van verzoeker. Verzoeker verliet al op zeer jonge leeftijd zijn school en werd, omwille van zijn homoseksualiteit, ook door zijn familie verstoten waardoor hij moeilijkheden had om aan goede, correcte informatie te geraken over elk onderwerp, laat staan over zo'n groot taboe als homoseksualiteit.

Na zijn schooltijd leefde verzoeker een erg geïsoleerd leven. Hij kon slechts weinig mensen vertrouwen omwille van zijn homoseksualiteit.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd."

Verzoeker betoogt inzake zijn lidmaatschap van 'Why me':

"Het klopt inderdaad dat verzoeker al enige tijd in België was vooraleer hij zich engageerde bij „Why me” en deelnam aan de activiteiten van deze organisatie. Maar ook dit moet worden gezien in het specifieke geval van de verzoeker. Verzoeker kwam net uit de gevangenis in Oeganda waar hij was opgesloten omwille van zijn homoseksualiteit, toen hij aankwam in België. En hoewel verzoeker zelf homoseksueel is, heeft hij natuurlijk ook zelf jarenlang in de Oegandese cultuur geleefd. En in die cultuur is het, zoals geweten, niet evident, om niet te zeggen totaal onmogelijk, om zich onmiddellijk te outen als homoseksueel wanneer men ergens nieuw aankomt. Het is dus logisch dat hij zich ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, die dateert van 9 augustus 2010, één dag na zijn aankomst in België, en in de maanden onmiddellijk erna, nog niet had geëngageerd in een organisatie voor homoseksuelen. Het is pas na enige tijd dat verzoeker die stap heeft durven zetten, toen het voor verzoeker duidelijk was dat het klimaat in België tegenover homoseksuelen helemaal anders is dan in Oeganda.

Het logische gevolg daarvan is dat verzoeker natuurlijk ook niet echt veel wist over de rechten van homoseksuelen in België, ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, omdat dat onderwerp een zeer groot taboe is in Oeganda. De kennis van verzoeker over de rechten van homoseksuelen in België is dan ook maar gaandeweg gegroeid, omdat hij ook langzaamaan ingezien heeft dat homoseksualiteit in België, in tegenstelling tot het taboe en wantrouwen dat er over heerst in Oeganda, wel een onderwerp is dat helemaal bespreekbaar is.

Het is evident dat zijn lidmaatschap van „Why me” een duidelijke indicatie is voor de homoseksualiteit van de verzoeker. Er moet ook op gewezen worden dat verzoeker niet louter lid is van „Why me” maar zich ook effectief engageert en deelneemt aan de activiteiten (zie foto's van deelname aan activiteiten stuk nr. 3 en deelname aan activiteiten stuk nr. 4). Het is dus zeker geen lidmaatschap dat louter op papier bestaat, er is sprake van een effectief en actief engagement van verzoeker.

Tijdens de twee interviews van zijn derde asielaanvraag is het engagement van verzoeker uitgebreid aan bod gekomen. Uit de foto's is gebleken dat verzoeker op verschillende activiteiten aanwezig was.

De voorzitter van „Why me” de heer (C.P.) heeft verklaard dat hij denkt dat de seksuele geaardheid van verzoeker terecht is.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd."

Over zijn relatie met W. en zijn pogingen om deze persoon te lokaliseren, stelt verzoeker:

"Ook hier moet er weer gewezen worden op het algehele wantrouwen om in Oeganda, of met Oegandezen, over homoseksualiteit te praten. Verzoeker moet, tijdens het navragen over de situatie waarin (W.) verkeert, zeer omzichtig te werk gaan, zelfs in contacten met zijn vriend (S.). Te opzichtig

navraag doen kan er toe leiden dat mensen zich vragen gaan stellen. Dit is dus geen grove onverschilligheid of desinteresse, zoals het CGVS stelt, maar een omzichtige manier van verzoeker om de situatie waarin zijn vriend verkeert, te kennen zonder daarbij argwaan op te wekken die ofwel verzoeker of mensen die nog in Oeganda verblijven in de problemen te brengen. Nu verzoeker al enige tijd in België verblijft, durft hij ook op zoek te gaan naar zijn partner.

„Why me” heeft echter tegen verzoeker gezegd dat het geen zin heeft om op zoek te gaan naar zijn partner. Dezelfde boodschap kreeg hij van de voorzitter van een LGTB-organisatie uit Oeganda ontmoette die samenwerkt met advocaat Frank Mugisha.

In de beslissing staat daarover: “U stelt verder dat u in december 2013 tijdens een meeting in Brussel de voorzitter van een LGTB-organisatie uit Oeganda ontmoette die samenwerkt met advocaat Frank Mugisha in Oeganda om de antihomowetgeving tegen te houden. U vertelde hem over uw verdwenen partner en hij zei dat hij niet wist waar te beginnen, hetgeen echter een louter blote bewering is en niet zo maar voor waar kan worden aangenomen. Gevraagd of sinds u in België bent een Belgische of internationale organisatie iets heeft ondernomen om meer informatie over uw verdwenen partner te verkrijgen antwoordt u dat de organisatie „Why me” op de hoogte is van uw problemen maar dat u hen heeft gevraagd om niet te helpen. Gevraagd naar de reden hiertoe komt u niet verder dan te stellen dat het in Oeganda moeilijk is en het er onmogelijk is iets te doen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het heel moeilijk is om gegevens te krijgen over wat er met zijn partner is gebeurd.

Verzoeker heeft ondertussen een gesprek gehad met de dienst „tracing” van het Rode Kruis. (zie stuk nr. 5). Verzoeker heeft daarna nog telefonisch contact gehad met de dienst „tracing”, maar voorlopig is er nog geen nieuws over de situatie van (W.). Het Rode Kruis heeft verzoeker, op zijn vraag, ook meegedeeld dat ze alleen nog maar contact gehad hebben met tracing diensten binnen Europa. Van zodra het Rode Kruis nieuws zou ontvangen van de tracing diensten uit andere Europese landen zullen ze verzoeker contacteren.

Over de verschillende relaties die verzoeker in Oeganda heeft gehad lijkt verwerende partij zich vragen te stellen.

Verzoeker wijst erop dat Vluchtelingenwerk Vlaanderen in haar rapport Holebi's op de Vlucht kritiek uitte op de analyses van het CGVS over homoseksuele relaties. In het rapport staat:

“Het overgrote deel van de verklaringen omtrent de relatie werd door het CGVS niet consistent, vaag en niet overtuigend bevonden. Ook werd herhaaldelijk het gebrek aan details en spontaniteit verweten aan asielzoekers.”

en

“Uit ons onderzoek blijkt dat de asielinstanties veel waarde hechten aan verklaringen over de relatie van de holebi-asielzoeker, maar het belang ervan moet genuanceerd worden. Het gaat immers om een uitermate subjectief onderwerp en bovendien is de belevingswereld van de betrokken persoon bovendien onbekend voor de protection officer. De beleving van een relatie verschilt van situatie tot situatie, zoals dit overigens ook het geval is voor heteroseksuele relaties.”

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.”

Aangaande zijn seksuele betrekkingen met zijn lerares, voert verzoeker aan:

“Verwerende partij lijkt zich onterecht vragen te stellen omtrent het feit dat verzoeker gedwongen is zijn geweest om met lerares Flora seksuele betrekkingen te hebben.

Verzoeker wilde door dit verhaal gedurende zijn gehoor aan te halen enkel proberen te illustreren dat hij geen interesse had in vrouwen, maar dat dit in een samenleving als die van Oeganda maar moeilijk begrepen kan worden, in het licht van de vijandige opvattingen die het overgrote deel van de Oegandese bevolking koestert ten aanzien van mannen of vrouwen van homoseksuele geaardheid.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.”

Verzoeker vervolgt:

“Over de arresten C148/13 tot en met C150/13 van het Hof van Justitie.

Het CGVS stelt in zijn beslissing dat:

“Het CGVS kan in het kader van de behandeling van uw asielaanvragen voor de bevoegde Belgische asielinstanties geen schendingen van deze principes [zoals die beschreven zijn in de arresten van het Hof van Justitie] vaststellen zodat dit arrest niet nuttig kan worden aangewend in uw huidige derde asielaanvraag.”

Verzoeker is het met deze stelling niet eens, omdat het Hof, in zijn arrest van 2 december 2014, in overwegingen 60 tot en met 63 voorwaarden stelt in verband met het zich baseren op stereotypes voor het al dan niet toekennen van een asielaanvraag:

“60 Aangaande in de eerste plaats de onderzoeken op basis van ondervragingen over de kennis van de betrokken asielzoeker over verenigingen tot bescherming van de belangen van homoseksuelen en de

details van deze verenigingen, deze impliceren volgens verzoeker in het hoofdgeding in zaak C-150/13 dat die autoriteiten hun beoordelingen baseren op stereotype opvattingen over gedragingen van homoseksuelen en niet op de concrete situatie van elke asielzoeker.

61 In dit verband dient in herinnering te worden gebracht dat artikel 4, lid 3, sub c, van richtlijn 2004/83 de bevoegde autoriteiten gebiedt de beoordeling te verrichten met inachtneming van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en dat artikel 13, lid 3, sub a, van richtlijn 2005/85 van die autoriteiten vereist dat zij in het persoonlijke onderhoud rekening houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielverzoek.

62 Hoewel ondervragingen over stereotype opvattingen voor de bevoegde autoriteiten een nuttig element kunnen vormen bij deze beoordeling, beantwoordt de beoordeling van verzoeken om toekenning van de vluchtelingenstatus louter op basis van de met homoseksuelen verbonden stereotype opvattingen niet aan de vereisten van de in het voorgaande punt genoemde bepalingen, daar die beoordeling deze autoriteiten niet in staat stelt rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de betrokken asielzoeker.

63 Bijgevolg kan het feit dat een asielzoeker niet in staat is om op dergelijke vragen te antwoorden, op zich geen voldoende grond opleveren voor de slotsom dat de asielzoeker niet geloofwaardig is, daar een dergelijke benadering in strijd is met de vereisten van artikel 4, lid 3, sub c, van richtlijn 2004/83 en van artikel 13, lid 3, sub a, van richtlijn 2005/85."

Uit de asielaanvragen blijkt dat het feit dat verzoeker weinig tot geen contacten had in de homoscene en organisaties en ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Oeganda. Het Hof van Justitie stelt hier duidelijk dat artikel 4, lid 3 sub c van de richtlijn 2004/83 en van artikel 13 lid 3, sub a van de richtlijn 2005/85 bepalen dat er rekening moet worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de betrokken asielzoeker. Gelet op het grote wantrouwen dat er in Oeganda heerst tegenover homoseksuelen, zoals ook hiervoor al werd aangegeven en gelet op het feit dat verzoeker eerder introvert van karakter is, moet het dus niet verbazen dat verzoeker niet echt op zoek ging naar contact met mensen die in dezelfde situatie verkeren. Verzoeker had een stabiele relatie en had hier geen behoefte aan (gehoor CGVS eerste asielaanvraag p.16) Zoals blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie kan een beslissing tot het al dan niet verlenen van asiel niet gebaseerd zijn op het niet op de hoogte zijn van het homomilieau.

Het feit dat verzoeker, volgens het CGVS, slechts laat lid is geworden van „Why me” valt ook te kaderen in een stereotype opvatting van het CGVS over homoseksualiteit. Niet elke homoseksuele man voelt onmiddellijk de behoefte om lid te worden van een organisatie voor homoseksuelen. In casu is verzoeker pas na enige tijd lid geworden van „Why me”, maar hem dat verwijten, zoals het CGVS doet, kan niet volgens dit arrest van het Hof van Justitie, omdat het te veel uitgaat van een stereotype opvatting over homoseksualiteit.

In de asielaanvragen van verzoeker werd er door het CGVS ook gezegd dat het feit dat verzoeker maar heel weinig wist van de familie van zijn vriend en dit speelde ook een rol in de afwijzing van zijn aanvraag. Maar ook hier moet, zoals het Hof van Justitie stelt in zijn arrest, rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er werd niet veel gepraat over vrienden en familie, omdat hoe minder men wist van elkaars familie, hoe minder mensen in de problemen zouden kunnen raken indien één van beiden zou worden opgepakt.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd."

Verder betoogt verzoeker met betrekking tot zijn psychologische problemen:

"Uit het verslag van psycholoog (M.C.) van 3 februari 2015, blijkt dat verzoeker in behandeling is voor zijn psychische problemen. In zijn verslag (stuk 7) beschrijft de psycholoog de psychische problemen van de verzoeker en hij stelt dat het traumatische verleden van verzoeker zijn psychisch en cognitief functioneren nog steeds zwaar beïnvloedt. Dit kan dus zeker een invloed hebben gehad op het verhaal van verzoeker, zeker tijdens het verhaal dat hij bracht tijdens zijn eerste asielaanvraag, te meer omdat zijn traumatische verleden dan nog zeer vers in zijn geheugen gegrift stond.

In het verleden legde verzoeker ook al medische attesten voor waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan angststoornissen met slapeloosheid, spanningshoofdpijn, concentratiestoornissen, hyperventilatie, migraine en posttraumatisch syndroom met apathie naar de omgeving.

Verwerende partij lijkt ten onrechte geen enkel relevantie lijkt te zien in de medische attesten.

Uiteraard kan geen enkele arts met zekerheid stellen dat er een rechtstreeks verband moet bestaan tussen, enerzijds, de medische en psychologische aandoeningen van verzoeker, en, anderzijds, de problemen en agressies die verzoeker heeft moeten trotseren in Oeganda omwille van zijn seksuele geaardheid.

Iedere arts moet uiteraard zijn verklaringen en observaties baseren op de verklaringen van zijn patiënt, zonder dat daaruit mag worden afgeleid dat die arts zijn diagnose enkel maar zou baseren op deze verklaringen, wat verwerende partij lijkt te suggereren.

Het is duidelijk dat meerdere artsen verzoeker hebben onderzocht en allen vanuit hun eigen invalshoek minstens verontrustende bevindingen formuleren omtrent de mentale gezondheidstoestand van verzoeker.

Verwerende partij draait de zaken ten onrechte om als zij de medische argumenten van verzoeker afwijst omwille van het feit dat aan het asielbetoog verzoeker geen geloof van kan gehecht. Men kan evengoed de zaken andersom bekijken door te stellen dat de vroegere en huidige medische toestand van verzoeker, zoals op objectieve wijze vastgesteld door de artsen die verzoeker hebben onderzocht, het feitelijk betoog van verzoeker juist aan geloofwaardigheid kan doen winnen.

Verwerende partij toont tenslotte op geen enkele wijze aan waarom de door verzoeker voorgelegde medische attesten niet van aard zijn de objectieve vrees voor vervolging in Oeganda omwille van zijn seksuele geaardheid in hoofde van verzoeker kracht bij te zetten.

De bestreden beslissing is op dit punt dan ook niet op afdoende wijze is gemotiveerd."

Verzoeker voert voorts aan:

"Over het geheel van het verhaal en de stukken

Verzoeker brengt een groot aantal stukken voor die samen met zijn verhaal een coherent en geloofwaardig geheel vormen. In de beslissing wordt ieder stuk afzonderlijk afgedaan als hebbende "geen principiële bewijskracht voor wat betreft de seksuele geaardheid van verzoeker" of "de bewijswaarde van dergelijke Oegandese documenten is bijzonder relatief",... Verwerende partij heeft op geen enkel moment het geheel aan stukken samen met het verhaal beoordeeld terwijl dit geheel aan stukken, verklaringen van „Why me“, deelname aan activiteiten van „Why me“, medische attesten, politieconvocaties ertoe leidt om te kunnen vast te stellen dat de seksuele geaardheid afdoende wordt aangetoond.

Over de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker tijdens zijn asielaanvragen

Twijfel dient in het voordeel van verzoeker te worden beoordeeld. Het Europees Hof voor de rechten van de mens vereist geen totale coherentie van asielzoekers. Het Hof accepteert een zekere incoherentie in hun verklaringen en voorgebrachte documenten voor zover deze onduidelijkheden niet de algemene geloofwaardigheid van het asielverhaal aantasten. Asielzoekers moeten het voordeel van de twijfel krijgen. Verzoeker krijgt geenszins het voordeel van de twijfel van het CGVS. Verzoeker is homo en het CGVS zou met extra zorg moeten omgaan met verzoeker, die behoort tot een extra kwetsbare groep in Oeganda. Bovendien is het, hoewel de bewijslast in eerste plaats bij verzoeker ligt, in bepaalde situaties aan de interviewer om zijn middelen in te zetten om bewijzen te verzamelen. Verzoeker kan enkel vaststellen dat CGVS zich niet veel moeite heeft getroost (*Avis du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatif à l'évaluation des demandes d'asile de personnes ayant des besoins particuliers et en particulier de personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, mei 2012*).

Aansluitend bij het voorgaande moet er ook nog op gewezen worden dat het CGVS zich in zijn beslissing, ook die van de derde asielaanvraag, vooral baseerde op de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker. Toch is het de taak van het CGVS om na te gaan of er in casu sprake is van een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Dit was vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en wordt eveneens toegepast door Uw Raad:

(...)

Het feit dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn omdat hij de exacte straffen op homoseksualiteit in Oeganda niet kende en omdat hij niet actief was in het Oegandese homomilieus is dus niet voldoende om de asielaanvraag van verzoeker te weigeren, zeker gelet op het feit dat de wetgeving tegen homo's in Oeganda zo streng is. Verzoeker legt ook documenten voor van de politie (stuk nr. 6) waarin de politie zegt dat ze naar verzoeker op zoek te zijn omwille van zijn homoseksualiteit. Het CGVS moet onderzoek doen naar de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker, zeker gelet op de objectieve situatie tegenover homoseksuelen in Oeganda.

In hoofde van verzoeker bestaat er aldus wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, omdat hij tot een welbepaalde sociale groep behoort die niet wordt geduld in Oeganda, waardoor hij daadwerkelijk de bescherming van de Oegandese overheid niet kan inroepen, precies omwille van het feit dat de Oegandese overheid de bevolking zelfs aanmoedigt om mensen van homoseksuele geaardheid uit de maatschappij te stoten. Zoals verzoeker trouwens al op dertienjarige leeftijd heeft meegemaakt.

Twijfels over bepaalde aspecten ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade betreffende de elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

De tegenpartij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat ze geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de vrees die verzoeker tijdens zijn verhoor heeft geuit maar zich ertoe beperkt heeft vast te stellen dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn.

Het document van de politie en het krantenartikel afdoen met:

“... er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden [in Oeganda]”

zoals het CGVS in zijn afwijzing voor de tweede asielaanvraag deed is niet voldoende, het CGVS had in de mate van het mogelijke moeten nagaan of verzoeker in casu gezocht werd door de politie of niet, zeker gezien de zware straffen die er op homoseksualiteit staan in Oeganda.

Het is wel erg makkelijk van het CGVS om te stellen dat geen bewijskracht kan toegekend worden aan de documenten terwijl zij geenszins bewijst dat het om een vals document gaat. Het gaat natuurlijk niet op dat niemand nog een geloofwaardig document uit Oeganda zou kunnen voorbrengen zonder dat het CGVS dit verder moet specificeren.

De gevolgen van een eventuele negatieve beslissing zijn zeer ernstig gelet op het profiel van verzoeker. Verzoeker verwijst hiervoor naar de zaak van een Oegandese lesbische vrouw, Jacky Nanyonio, die begin 2013, naar Oeganda werd uitgewezen. Zij werd op 12 januari 2013 overgedragen aan de Oegandese autoriteiten en kort erna overleed zij aan haar verwondingen.⁵

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, dient opgemerkt te worden dat verwerende partij hieromtrent geen enkele motivering voorziet. Dit houdt duidelijk een schending in van de formele motiveringsplicht.”

Inzake artikel 3 EVRM, betoogt verzoeker:

“In dit kader wijst verzoeker ook op artikel 3 EVRM. Dit artikel houdt het absoluut verbod op foltering in:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het EHRM heeft er al veelvuldig (zie onder andere, maar zeker niet alleen, arrest nr. 7974/11 van 19 december 2013 (zaak N.K. t. Frankrijk) op gewezen dat uitwijzingen naar een land waar de betrokken asielzoeker zou kunnen worden gefolterd of onmenselijk worden behandeld een schending van artikel drie EVRM kan uitmaken.

In casu is dit zeker het geval, gelet op de status van homoseksuelen in Oeganda en het feit dat verzoeker al is opgepakt geweest en in de gevangenis is gefolterd omwille van zijn geaardheid.”

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift: de Oegandese ‘Anti-Homosexuality Act’ van 2014 (bijlage 2), een foto (bijlage 3), een attest van ‘Why me’ (bijlage 3), een ledenfiche van voormelde organisatie (bijlage 4), een attest van C.P. (bijlage 4), een stuk van het Rode Kruis (bijlage 5), een ‘warrant of arrest’ (bijlage 6) en een attest van een psycholoog (bijlage 7). Al deze stukken werden door verzoeker reeds bij het CGVS neergelegd en bevinden zich in het administratief dossier (map documenten).

2.2.1. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht geuite bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de

weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De onderhavige asielaanvraag betreft blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken van het dossier verzoekers derde asielaanvraag. Verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag en verklaart dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar Oeganda omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker, nadat zijn eerste en tweede asielprocedure definitief waren afgelopen op respectievelijk 27 maart 2012 en 1 juni 2011, elf maanden wachtte alvorens uiteindelijk opnieuw asiel aan te vragen op 28 februari 2013. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zijn land werkelijk had verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood had aan internationale bescherming, geen elf maanden zou hebben gewacht alvorens opnieuw asiel aan te vragen. Dat hij dit toch deed, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd.

Dient verder te worden opgemerkt dat reeds bij het arrest nr. 61 027 van 6 mei 2011, zoals opgenomen in het administratief dossier (map eerste aanvraag), door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en relatie, noch aan de problemen die hij ingevolge deze geaardheid beweert te hebben ondervonden. Dit oordeel was gesteund op de volgende motieven:

“Verzoeker brengt, ondanks dat hij verklaarde in Oeganda over dergelijke documenten te hebben beschikt (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr. 21), geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoekers verklaringen omtrent de beleving van zijn eerste homoseksuele ervaring, te meer gelet op zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten, weinig verenigbaar zijn met het sterk problematisch karakter van het hebben van een homoseksuele relatie in Oeganda (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Wanneer aan verzoeker, nadat hij aangaf dat hij na zijn eerste homoseksuele ervaring voelde dat het goed was, werd gevraagd of hij na die ervaring ook bezorgd was, antwoordde hij immers: “Persoonlijk zag ik geen probleem; ik hield ervan ik deed het gewoon” (administratief dossier, stuk 4, p.9). Zijn verklaring dat het goed denkbaar is dat hij zich persoonlijk goed voelde doet geen afbreuk aan voormelde pertinente motivering. In de bestreden beslissing wordt hem niet verweten dat het bevreemdend is dat hij deze ervaring als goed ervoer doch wordt integendeel uitdrukkelijk gesteld dat het best mogelijk is dat hij zich hierbij persoonlijk goed voelde. Hierbij wordt echter terecht opgemerkt dat het niet overtuigend is dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie of bezorgdheid omdat hij een relatie had die in een homofobe omgeving sociaal volstrekt niet aanvaard was en hij bovendien slechts twaalf of dertien jaar was. Dat verzoeker zijn pas ontdekte homoseksuele geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt geenszins doorleefd over.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweringen dat hij op elfjarige leeftijd, in 1995 ontdekte dat hij homoseksueel was, in de daaropvolgende jaren met verschillende jongens homoseksuele handelingen stelde en relaties onderhield en sedert 1999 en tot aan zijn vertrek uit Oeganda in 2010 een duurzame homoseksuele relatie had met W. wordt op fundamentele wijze ondergraven doordat hij desondanks weinig vertrouwd is met de wetgeving met betrekking tot homoseksualiteit in Oeganda, alsmede met organisaties en ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen aldaar. De bestreden beslissing stelt in dit kader met recht vast dat verzoeker, ondanks dat hij als minderjarige met verscheidene jongens homoseksuele betrekkingen beweert te hebben gehad, niet bleek te weten of minderjarigen in Oeganda

ook kunnen worden veroordeeld voor homoseksualiteit. Bovendien bleek hij, zoals eveneens terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet vertrouwd met de strafmaten inzake homoseksualiteit, hetgeen bedenkelijk is voor iemand die reeds sedert zeer jonge leeftijd en gedurende meer dan een decennium als homoseksueel zou hebben geleefd in Oeganda. Men kan immers verwachten dat verzoeker zich in zijn eigen belang zou informeren omtrent de straffen die voorzien zijn voor homoseksualiteit. Bovendien motiveert de commissaris-generaal met reden dat verzoeker foutieve verklaringen aflegde wanneer hem werd gevraagd welke straf in zijn concreet geval voorzien was. Voorts stelt hij terecht vast dat verzoeker niet bleek te weten waar de organisaties die opkomen voor de belangen van homoseksuelen in Oeganda zijn gevestigd of waar zich ontmoetingsplaatsen bevinden voor homoseksuelen. Dat verzoeker wel degelijk de grote lijnen uiteen kon zetten van de straffen die worden gesteld op homoseksualiteit in Oeganda vormt een loutere miskennis van voormelde terechte motivering en kan niet worden aangenomen. Verzoeker tracht voorts ten onrechte het gebrek aan kennis in zijn hoofde te vergoelijken door te stellen dat hij geen jurist is. De voormelde gegevens zijn echter van wezenlijk belang voor iemand die beweert gedurende ongeveer vijftien jaren als homoseksueel te hebben geleefd in Oeganda zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker hiervan, gelet op zijn beweerde feitenrelaas, op de hoogte zou zijn.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in het licht van het geschetste feitenverloop met recht dat verzoeker bedenkelijke verklaringen aflegde omtrent het feit dat hij op zeventienjarige leeftijd door een lerares, F., zou zijn gedwongen tot seksuele betrekkingen omdat deze het vreemd zou hebben gevonden dat verzoeker nog geen vriendinnetje had en wilde testen of hij niet impotent was en waarbij verzoeker hieraan toevoegde dat hij haar toonde dat hij niet impotent was maar dat het een slechte ervaring was voor hem. Naast de vraag hoe een vrouw een zeventienjarige jongen tot seks kan dwingen, is de vaststelling dat verzoeker dan ook nog wilde bewijzen dat hij niet impotent was door seks te hebben met een vrouw toch bevreemdend in het licht van zijn homoseksuele geaardheid, te meer daar uit zijn andere verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat hij tegenover andere mensen die het vreemd vonden dat hij nog geen vriendinnetje had liet uitschijnen dat hij geld spaarde in afwachting van zijn huwelijk zodat de vraag reist waarom hij dit excuus niet gebruikte om de twijfels van F. weg te nemen. Hoe de stelling dat hij dit verhaal aanhaalde om te tonen dat hij niet geïnteresseerd is in vrouwen afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen kan niet worden ingezien.

Bovendien oordeelt de commissaris-generaal met reden dat het in het licht van de geschetste duurzaamheid en hechtheid van zijn relatie met W. merkwaardig is dat verzoeker – sinds hij samen met W. zou zijn gearresteerd in juli 2010 – geen nieuws meer heeft van W. en voor zijn vertrek uit Oeganda, eventueel via andere personen om zichzelf niet in gevaar te brengen, zelfs geen poging heeft ondernomen om te weten te komen waar W. was. Daarenboven bleek verzoeker, zoals blijkt uit het gehoorverslag zoals aangegeven in de bestreden beslissing, hiertoe ook sedert zijn aankomst in België niet de minste poging te hebben ondernomen. De praktische bezwaren inzake het gebrek aan opvang en het gebrek aan middelen in België, welke verzoeker aanvankelijk aanhaalde en herhaalt in onderhavig verzoekschrift, worden daarbij door de commissaris-generaal met recht onafdoende geacht nu verzoeker ten tijde van het gehoor reeds vijf maanden in België verbleef. Wat betreft verzoekers uitleg dat hij in de maanden na zijn aankomst zware psychische problemen had, werpt verweerder terecht op dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS nergens enige melding maakte van het feit dat zijn gebrek aan initiatief om meer te weten te komen aangaande W. zodat zijn post factum verklaring hiervoor bezwaarlijk kan overtuigen. Verzoeker kwam gedurende het gehoor, wanneer hem werd gewezen op dit gebrek aan initiatief, immers niet verder dan te stellen: "Ik weet niet waar ik moet beginnen" (administratief dossier, stuk 4, p.4). Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds nogmaals beweert dat W. zeer belangrijk voor hem was op emotioneel vlak, doch anderzijds niet aantoonde na het gehoor of de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) enige poging te hebben ondernomen teneinde zich alsnog te informeren omtrent hoe het W. verging. Dergelijke houding getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees.

Daarenboven laat verzoeker de pertinente en terechte motivering volledig ongemoeid waar deze stelt dat hij bijzonder weinig weet over de relaties die W. buiten die met verzoeker had en, ondanks zijn verklaring dat W. broers en zussen had, slechts de naam van één broer van W. kon geven. Tevens legde hij, zoals terecht wordt aangehaald door de commissaris-generaal, incoherente verklaringen af omtrent de manier waarop hij met zijn relatie omsprong daar waar hij enerzijds verklaarde dat hij niet samenwoonde met W. omdat hij hun relatie wilde verbergen omdat dat veiliger was doch anderzijds aangaf dat hij spaarde om een huis te bouwen waarin hij samen met W., in gezinsverband en als koppel, wilde gaan samenwonen. Verzoeker tracht ten onrechte deze incoherentie te nuanceren door te stellen dat hij, indien de omstandigheden dit ooit zouden toelaten, wenste samen te leven doch voorbehoud formuleerde omdat dit op heden niet mogelijk was. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat hij reeds al zijn spaargeld bestemde om bij W. te verblijven, een familie te creëren en een huis voor

hen beide te bouwen, alsmede dat zij reeds van plan waren om samen te leven (administratief dossier, stuk 4, p.11, 15). De commissaris-generaal stelt terecht vast dat deze verklaringen niet kunnen worden gerijmd met de verklaring: "Ik wilde onze relatie verbergen. Het was veiliger" (ibid., p. 14).

Bovendien legde verzoeker vage en incoherente verklaringen af aangaande zijn concrete problemen. Zo beweerde hij enerzijds dat de personen die hem wilden doden in Mirembé moslims waren die hem uit de moskee verdreven en afkomstig waren van het dorp, doch kon hij anderzijds hun namen niet verstrekken (ibid., p.12). Daarenboven stelde hij in de vragenlijst omtrent zijn ontsnapping: "Omdat de datum voor mijn verschijning voor de rechtbank heel dichtbij was (...) kocht (S.) de politie om en werd ik vrijgelaten (...)" (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS stelde hij echter, gevraagd wanneer hij voor de rechtbank moest verschijnen, op ontwijkende wijze dat hij nog niet had bekend en dat het proces daarom vertraging opliep (administratief dossier, stuk 4, p.18).

Bovendien oordeelt de commissaris-generaal met recht dat het erg bevreemdend is dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS niet bleek te weten of het in België is toegestaan om homoseksueel te zijn. Het is in het geheel niet aannemelijk dat – indien verzoeker daadwerkelijk homoseksueel was en zijn land om die redenen was ontvlucht – hij, gelet op zijn voorgehouden profiel, gedurende de vijf maanden die hij reeds in België verbleef zich niet zou hebben vergewist van de rechten en situatie van homoseksuelen in België. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zou nagaan of homoseksualiteit al dan niet strafbaar is in België teneinde te kunnen inschatten of hij hier al dan niet kon blijven. Verzoeker stelde, wanneer hem gevraagd of hij andere homoseksuelen leerde kennen in België, immers uitdrukkelijk: "Nee ik weet niet wat de wet zegt in verband met gays hier". Vervolgens gaf hij eenduidig aan niet te weten of homoseksualiteit hier al dan niet is toegelaten. Voorts bleek hij niet te weten welke rechten homoseksuelen hebben, bijvoorbeeld op het vlak van het huwelijk of het hebben van kinderen (administratief dossier, stuk 4, p.17).

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen andermaal een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien legde hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen af. De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoekers verklaringen dat hij bij de grenscontroles nooit enig document in handen had en dat de smokkelaar alles regelde niet kunnen worden gerijmd met de informatie in het dossier. Uit deze informatie blijkt dat iedere reiziger die niet uit een EU-land komt aan de grenscontroles op de luchthaven van Zaventem individueel aan een persoonlijk onderzoek wordt onderworpen wat de identiteitsdocumenten betreft (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Verzoeker komt niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen aangaande zijn reisweg, hetgeen niet dienstig is om de pertinente en terechte motivering hieromtrent te weerleggen. Voorts bleek hij bij het CGVS niet in staat aan te geven onder welke naam hij zou hebben gereisd, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn beweerde reisweg verder ondermijnt (administratief dossier, stuk 4, p.8-9).

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij ingevolge deze geaardheid beweert te hebben ondervonden.

De door verzoeker neergelegde medische attesten vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande. Verweerder wordt bijgetreden waar deze ten aanzien van de medische attesten en voorschriften zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 11: documenten) en zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingdossier, stuk 1) opwerpt dat dergelijke attesten, zoals verzoeker eveneens erkend in zijn verzoekschrift, geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin hij zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, onder meer op basis van de ernst en de plaats van de verwondingen, doch hij kan nooit met zekerheid de precieze omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan uit de neergelegde medische stukken geen causaal verband worden afgeleid tussen de door verzoeker aangevoerde feiten en zijn medische problemen en zijn zij niet afdoende om de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen."

Het cassatieberoep tegen het voormelde arrest van de RvV werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 218.649 van 27 maart 2012. Aldus geniet dit arrest gezag van gewijsde wat betreft de hoger geciteerde vaststellingen. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat, waar verzoeker uitgebreid argumentatie voert tegen de in het voormelde arrest gedane vaststellingen, en dit onder andere aan de hand van enkele arresten van het EHR, de Raad niet bevoegd is om hierover opnieuw uitspraak te doen. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een

eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De nieuwe elementen die verzoeker bijbrengt in het kader van huidige, derde asielaanvraag (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2-7; administratief dossier, map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij de reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, relatie en problemen kunnen herstellen.

Dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag de wetgeving tegen homoseksuelen in Oeganda neerlegt en zich hierover aldus uiteindelijk geïnformeerd heeft, doet geenszins afbreuk aan het tijdens de eerste asielaanvraag vastgestelde, aperte gebrek in zijn kennis dienaangaande; kennis die van wezenlijk belang werd geacht voor iemand die beweert gedurende ongeveer vijftien jaren als homoseksueel te hebben geleefd in Oeganda en er de door verzoeker aangevoerde feiten meemaakte.

Inzake verzoekers pogingen om W. te lokaliseren en zijn bezoek aan de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"In het kader van uw derde asielaanvraag verklaart u (3de AA CGVS I p. 4-5 & 7) dat u sinds 2012 af en toe contact heeft met (S.) en dat u hem vroeg of hij nieuws had over uw partner (W.) hetgeen niet het geval was. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u niet weet welke stappen (S.) heeft ondernomen om informatie over uw voormalige partner in te winnen, hetgeen niet bevorderlijk is voor de aannemelijkheid van uw relaas. Zelfs indien u aan (S.) niet kon zeggen dat (W.) uw partner was maar dat u hem zei dat hij uw neef / zakenpartner was, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich zou informeren over de initiatieven die (S.) had ondernomen om nieuws over (W.) te bekomen. U stelt verder dat u in december 2013 tijdens een meeting in Brussel de voorzitter van een LGTB-organisatie uit Oeganda ontmoette die samenwerkt met de advocaat Frank Mugisha in Oeganda om de antihomo wetgeving tegen te houden. U vertelde hem over uw verdwenen partner en hij zei dat het moeilijk zou zijn om hem terug te vinden, dat hij er niks aan kon doen en dat hij niet wist waar te beginnen, hetgeen echter een louter blote bewering is en niet zo maar voor waar kan worden aangenomen. Gevraagd of sinds u in België bent een Belgische of internationale organisatie iets heeft ondernomen om meer informatie over uw verdwenen partner te verkrijgen antwoordt u dat de organisatie 'Why me' op de hoogte is van uw problemen maar dat u hen heeft gevraagd om niet te helpen. Gevraagd naar de reden hiertoe komt u niet verder dan te stellen dat het in Oeganda moeilijk is en het er onmogelijk is iets te doen. Bij verdere bevraging blijkt u te weten wat het 'Rode Kruis' is maar stelt u niet te weten dat ze een dienst hebben die verdwenen personen in het buitenland kan zoeken. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Op het moment van uw bovenvermelde bevraging verbleef u immers reeds enkele jaren in België zodat redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich ondertussen degelijk en grondig zou geïnformeerd hebben over de mogelijkheden die er bestaan om meer informatie te proberen in te winnen over uw verdwenen partner. Een half jaar later werd u opnieuw gehoord voor het CGVS in het kader van uw huidige aanvraag. Gevraagd of u ondertussen stappen had ondernomen om uw partner terug te vinden antwoordt u ontkennend (3de AA CGVS II p. 2). Uw motivering dat u dit met de vice-voorzitter van 'Why me' (een LGBT-organisatie in België) had besproken en dat hij zei dat ze niet weten waar te moeten starten en hij geen verdere uitleg hierbij ga, kan uiteraard niet worden aanvaard. Wederom is dit een loutere blote bewering. Zelfs indien deze persoon u dit zou gezegd hebben, is het gelet op de informatie die u tijdens uw vorig gehoor over de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis had gekregen onaannemelijk dat u het hierbij zou laten en zelf geen stappen zou ondernemen om deze dienst te contacteren om te horen wat ze eventueel kunnen doen voor u. Pas na dit gehoor regelt uw advocaat voor u een gesprek bij de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis. Concluderend moet worden gesteld dat deze opsomming van uw opeenvolgende nalatige handelingen duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse in de nasleep van de door u ingeroepen feiten relatieveert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang."

Verzoeker beweert op algemene wijze dat men in Oeganda omzichtig tewerk moet gaan, zelfs in contacten met vrienden. Er kan echter niet worden ingezien hoe het louter navragen naar een bepaald persoon zou kunnen leiden tot de verdenking dat deze persoon homoseksueel is. Evenmin vormt het voorgaande een afdoende uitleg voor het gegeven dat verzoeker aan zijn vriend zelfs niet vroeg welke initiatieven deze nam om informatie in te winnen over W. of voor de vaststelling dat hij voor het overige geen ernstige poging deed en geen ernstig initiatief nam om meer te weten te komen over diens lot. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan

interesse voor zijn problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekers nalatige houding klemt nog des te meer daar hem reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag en in het voormelde arrest van de RvV een totaal gebrek aan pogingen werd verweten om zich te vergewissen van hetgeen met W. gebeurde en hij er in dit arrest tevens op werd gewezen dat dergelijke houding getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees. Dat verzoeker zich meer dan vier jaar na zijn aankomst in België alsnog tot de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis heeft gewend, doet geenszins afbreuk aan de vastgestelde eerdere nalatigheid van zijnentwege en het eerder vertoonde gebrek aan interesse voor zijn beweerde partner en problemen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat zijn loutere lidmaatschap en deelname aan activiteiten van 'Why me' een duidelijke indicatie vormt voor zijn homoseksuele geaardheid. De stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn lidmaatschap en deelname aan activiteiten van voormelde organisatie kunnen immers hoogstens aantonen dat hij na de weigering van zijn eerste asielaanvraag lid is geworden van deze organisatie en deel heeft genomen aan door deze organisatie georganiseerde activiteiten. Dit vormt, gelet op de gedane vaststellingen inzake verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid en in acht genomen dat zijn engagement bij 'Why me' kan zijn ingegeven vanuit opportunistische redenen, echter geen bewijs voor deze geaardheid. In zoverre C.P. in zijn attest van het lidmaatschap van verzoeker van 'Why me' opmerkt te denken dat verzoekers seksuele geaardheid echt is, dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke attestatie van een loutere indruk, zonder enige verder uitleg en zonder dat enigszins blijkt waarop deze indruk is gesteund, bezwaarlijk objectieve bewijskracht kan worden gehecht.

Waar verzoeker wijst op de neergelegde medische attesten en betoogt dat zijn psychische problemen een weerslag zouden hebben gehad op het verhaal dat hij bracht tijdens zijn eerste asielaanvraag, dient te worden herhaald dat verzoeker de tijdens zijn eerste asielaanvraag gedane vaststellingen, die gezag van gewijsde genieten, op heden niet langer kan aanvechten. Indien verzoekers psychische problemen werkelijk van zulke aard waren geweest dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag niet bij machte was om zijn relaas uiteen te zetten, had hij dit indertijd kunnen en moeten aantonen. Verzoeker kan onderhavige asielaanvraag niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen de weigering van zijn eerste asielaanvraag en de Raad is niet bevoegd om hierover opnieuw uitspraak te doen. Ten aanzien van de neergelegde medische en psychische attesten dient voorts te worden opgemerkt dat dergelijke attesten, zoals verzoeker overigens uitdrukkelijk erkent in het verzoekschrift, geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin aangehaalde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en baseert zich hiervoor noodzakelijkerwijze op de verklaringen van zijn patiënt. Bijgevolg kan uit de neergelegde medische attesten geen causaal verband worden afgeleid tussen de door verzoeker aangevoerde feiten en zijn medische problemen en zijn deze, net als de medische attesten die hij reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag neerlegde, niet afdoende om de teloorgedane geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Waar verzoeker het CGVS verder verwijt dat niet wordt aangetoond dat de neergelegde politionele documenten en het neergelegde krantenartikel vals zijn, dient te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins moet aantonen dat de neergelegde documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen doch dit ook om andere redenen kan doen. *In casu* heeft het CGVS omtrent de neergelegde politionele documenten en het krantenartikel terecht geoordeeld:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Zo bleek bv. na een verificatie van documenten aangebracht door Oegandese asielzoekers door een Westerse ambassade in Oeganda dat politiedocumenten, krantenartikels, en attesten van de Local Councils (ver)vals(t) waren. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Oegandese documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."

Ten aanzien van de politionele documenten kan nog bijkomend worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat de documenten uit 2012, hoewel deze zouden uitgaan van hetzelfde politiekantoor en hetzelfde adres, een geheel verschillende opmaak en geheel verschillende telefoonnummers bevatten dan het document uit 2011. Bovendien is het bevreemdend dat de twee politionele documenten van 2012 niet werden ondertekend door de opsteller ervan.

Ten aanzien van het krantenartikel kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dit slechts wordt neergelegd in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker niet wist wie het artikel publiceerde en evenmin bleek te weten dat M.A., van wie het bericht uitging, dit bericht ondertekende in zijn hoedanigheid van voorzitter van de dorpsraad. Hij gaf, wanneer deze naam aan hem werd verstrekt, immers aan deze persoon niet te kennen en kon, nadat hem werd gevraagd om toelichting te verschaffen over de frase 'No longer my resident', slechts op hypothetische wijze stellen: "LC chairman, (a.s.), was z'n naam, toen ze me aanvielen, was dit op zijn aanraden, msshn, nu weg en iemand anders verkozen" (administratief dossier, stuk 8, p.3). Dat verzoeker aldus klaarblijkelijk heeft nagelaten zich te informeren omtrent de inhoud van het krantenbericht dat hij zelf neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag, doet afbreuk aan de ernst en de oprechtheid van zijn vrees en ondergraaft andermaal de bewijswaarde van het krantenbericht.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige volledig ongemoeid waar wordt gemotiveerd:

"De kopie van een brief van uw advocate aan Fedasil met de vraag aan het centrum waar u verblijft om u psychologische bijstand te bezorgen of indien dit onmogelijk zou zijn u te verplaatsen naar een ander centrum, het attest dd. 10/11/2014 van uw sociaal assistent met de vraag voor psychologische hulp, en de vraag dd. 10/11/2014 aan de dienst 'Tracing' van het Rode Kruis waar u op 19/11/2014 een afspraak had, leveren geen informatie over uw beweerde problemen in Oeganda of over uw beweerde geaardheid.

De brief van uw vriend (S.) kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

Aangezien verzoeker noch zijn homoseksuele geaardheid, noch zijn homoseksuele relatie in zijn land van herkomst, noch de aangevoerde problemen aannemelijk heeft gemaakt, zijn de verwijzing naar het geval van een teruggekeerde Oegandese lesbienne en naar de situatie en straffen voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en de ter staving hiervan neergelegde wetgeving en informatie *in casu* niet dienstig. De loutere verwijzing naar (informatie over) de algemene situatie voor homoseksuelen kan immers geheel niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan zijn asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS